

costat per costat es troba un Hospital oftalmològic. A Maidstone hi ha un Hospital general al cap d'avall d'un carreró i a l'altre extrem del mateix existeix un Hospital per a malalties de la vista, nas i orelles. Aquestes condicions aparentment anòmales, s'expliquen per la natural idea dels fundadors dels hospitals especials, d'atendre noves necessitats, creant-los al més aprop possible a les velles institucions, les quals constitueixen, per així dir-ho, focus d'activitat mèdica tant en el llur sentir com als ulls del públic.

Darrerament, hi hagué en la formació d'ulteriors hospitals especials, algun esperit de rivalitat. Els hospitals generals reconeixeren la necessitat d'establir nous departaments en les pròpies organitzacions, els quals, junt amb l'augment d'hospitals especials, originaren una competència per captar els malalts, que fou contraproduent pel fet de portar a un punt abusiu el donar facilitats per a l'internament. Aquestes condicions ara són menys evidents. Els nous hospitals no són fàcils d'instituir, i la tendència és la de millorar i augmentar el radi d'acció de les fundacions existents, però encara hi ha algun signe d'excés d'especialització, especialment, sota la influència dels reformadors socials, exigint la instauració de clíniques especials, variar el control d'autoritats estatutades com, per exemple, dispensaris de tuberculosi, etc.

La prova cabdal d'eficàcia

La determinació de la vàlua relativa d'hospitals general i especials deu ésser fonamentada en la llur eficiència de treballs envers el malalt. Quin tipus d'hospital és millor per al pacient, sigui quina sigui la naturalesa de la seva malaltia, i quin és el que fa a la llarga el millor tipus de metge pràctic, és a dir, el més hàbil per tal de combatre, amb més garanties d'encert, la incapacitat del malalt?

La meua contestació a aquestes preguntes serà immediata, per tal que no hi hagi dubte sobre la tendència de les argumentacions successives. Al meu judici no pot haver-hi el més lleuger dubte que els hospitals generals són millors que els especials, millors per als pacients i millors també per tal de conrear un tipus superior de treball mèdic.

El cos humà deu ésser sempre considerat com un tot, si el metge vol atendre les seves exigèn-

cies amb èxit. Els membres no poden i no deuen ésser considerats com unitats independents. La moderna medicina reafirma i prova la màxima de Paulini: "Tots els membres del cos humà, essent distints, són un cos". Una visió anormal pot influir sobre tot l'organisme, i les anormalitats dels ulls poden ésser una reacció local d'una malaltia general. I això succeeix també en tota altra malaltia de qualsevol òrgan especial. Limitar el diagnòstic als ulls, al nas o a altre òrgan que s'examini, és limitar el poder terapèutic i les perspectives de guariment del malalt. El treball fet en un hospital especial té tendència a la limitació i a l'aïllament com si estés protegit per una ampla fossada circular. És el natural efecte d'un nom limitatiu. Que hi ha una certa resistència a aquesta limitació és evident, i aquesta evidència serà remarcada després. Per altra banda, en un hospital general hi ha constant examen de tots els problemes de la total activitat mèdica. Diàriament estan en contacte el cirurgià i el metge, el ginecòleg, l'oculista, el dentista i d'altres encarregats de les seccions especials. Cada un d'ells dona al altre una idea que atany a la seva especialitat, i això fa que hi hagi una amplició inconscient de les perspectives per a cada membre del cos mèdic, i per aquesta raó, sigui quin sigui el servei a què és internat un malalt, després del examen preliminar, el cap de la secció coneix tota la seva anatomia. El metge o el cirurgià d'una secció sap que és membre d'un cos, tots els altres individus del qual col·laboren amb ell per a elucidar l'origen primer de la malaltia que s'estudia, i de tal col·laboració en resten les experiències sempre creixents que amplifiquen el radi de la medicina preventiva.

Les recents tendències

L'avantatge dels mètodes de treball dels hospitals generals és demostrat per les recents orientacions emprades en els especials. És rar trobar ara, en un hospital d'especialitat, que els metges restin reduïts als especialistes de la branca per la qual aquell fou fundat. En el cos facultatiu d'un hospital oftàlmic s'hi troben també neuròlegs, otòlegs i àdhuc dentistes. En el cos d'un hospital neurològic, hi ha, de més a més, cirurgians, odontòlegs, ginecòlegs, ortopèdics i altres facultatius especialitzats. En un hospital obstètric hi ha metges i cirurgians; un metge